

Hugo Bouter

Delen in het lijden van Christus

Reply

“Thans verblijd ik mij in mijn lijden voor u en vul in mijn vlees aan wat nog ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus voor Zijn lichaam, dat is de gemeente, waarvan ik een dienaar geworden ben overeenkomstig het rentmeesterschap van God dat mij gegeven is voor u, om het woord van God te voleindigen: de verborgenheid, die van alle eeuwen en geslachten verborgen is geweest, maar die nu geopenbaard is aan Zijn heiligen.”

Kolossenzen 1:24-26

Vraag:

Hoe legt u Kolossenzen 1:24 uit? Wat ontbrak er na het volbrachte werk op het kruis nog aan de verdrukkingen van Christus ten behoeve van Zijn lichaam, dat is de Gemeente?

Antwoord:

Ik denk dat Paulus zich hier vereenzelvigd met zijn verworpen Heer en Heiland; als discipel van Christus deelde hij in hetzelfde lijden, dezelfde verdrukking en vervolging en hij onderging dit alles omwille van Zijn naam (vgl. Matt. 5:11-12). Petrus noemt dit letterlijk ‘het lijden van Christus’, waaraan de gelovigen deel mogen hebben (1 Petr. 4:13). Het gaat dus om lijden en smaad verdragen in de naam van Christus, vanwege onze verbondenheid met Hem. Bij de roeping van de grote apostel van de volken zei de Heer al tegen Ananias dat deze een uitverkoren

vat was voor Hem, en dat Hij hem zou tonen *hoeveel* hij moest lijden voor Zijn naam (Hand. 9:15-16).

Al het lijden dat gelovigen hier op aarde wordt aangedaan doordat zij volgelingen zijn van het Lam, dat Zich gewillig naar de slachtbank liet leiden, ziet Hij als kwaad dat Hemzelf wordt aangedaan. Daarom zei de Heer ook tegen Saulus op de weg naar Damascus: 'Saul, Saul, waarom vervolgt je *Mij?*' (Hand. 9:4). De Heer in de hemel was volkomen één met de vervolgte Gemeente op aarde. Dit is nog steeds een grote troost voor vervolgte christenen wereldwijd.

Dit betekent echter niet dat Paulus' eigen lijden verzoenende waarde zou hebben voor God, of dat het plaatsvervangende werk van Christus op het kruis onvoldoende zou zijn geweest om ons eens voor altijd met God te verzoenen. Dat is in strijd met de leer van de brief aan de Hebreëen en ook met de triomfantelijke uitroep van Christus op het kruis: 'Het is volbracht!' (Joh. 19:30). In dit unieke lijden kunnen wij eenvoudig niet delen, maar wij kunnen wel delen in het lijden ter wille van de gerechtigheid en in het lijden voor de naam van Christus (1 Petr. 3:14; 4:14).

De apostel zegt hier dat hij in zijn vlees aanvulde wat nog ontbrak aan de verdrukkingen van Christus ten behoeve van de Gemeente. Daarmee is niet gezegd dat hij de enige christen was die dit deed of kon doen, hoewel hij vanwege zijn apostelschap voor de volken wel een heel groot aandeel hierin had (zie het boek Handelingen en passages als 2 Korintiërs 11 en 12). Zoals we al zagen hebben ook andere gelovigen deel aan het lijden van Christus. Deze verdrukkingen van Christus voor de Zijnen zijn pas helemaal compleet wanneer de Gemeente wordt opgenomen, en dan volgt ook de rechtvaardige vergelding in de vorm van de oordelen en de gerichtten die over de aarde zullen komen volgens het boek Openbaring.

Oude Sporen 2014

